

Hvis det Tidspunkt skulde komme, da der atter blev Tale om den Slags Bevillinger, skal jeg gerne være med til at stryge dem. Jeg tror, at det vilde være et Fremskridt.

Saa kom det ærede Medlem ind paa at tale om Tiendeaffønsningen, som paafører Staten en Udgift af, saa vidt jeg husker, 37½ Mill. Kr., og som, hvis man tager den Støtte med, som skal til gennem Aarene, vilde løbe op til 100 Mill. Kr. Lad gaa, det er nok rigtigt, det ærede Medlem er jo i den Henseende endogsaa alles Mester, saa hans Tal staa til Troende. Men en Sag af denne Beskaffenhed trænger jo absolut til sin Løsning i vor Tid. Der er jo ikke Tale om et Baand, der er lagt paa den danske Jord i Almindelighed, men om et Baand, der er lagt paa den danske Bondejord for Aarhundreder siden paa Grund af vore Forfædres Synder. Det vilde jo være haardt nok i Længden, om denne Plet skulde blive ved at hæfte paa den danske Jord. Derfor siger jeg: Hvis den danske Stat har bragt Ofre for at løse denne Sag, lad os saa lade det staa. Men naar man sammenligner det med, hvad det danske Landbrug maa yde til den danske Industri, saa forslaaer det saa uhyre lidt. Men jeg skal ikke i Enkelthederne gaa i Rette med det ærede Medlem, men blot sige, at naar vi med Taalmod finde os i at bære de Byrder, som Toldloven i den Henseende lægger paa det ubeskyttede Landbrug, maa man ikke lade os høre de Ting, som der her er Tale om.

Det ærede Medlem talte ogsaa om Margarinen og Smørret. Det var maaske spøgende, men det blev dog næynt. Naar det danske Landbrug har krævet bestemte Former for Udførsel af Smør, i det hele taget for Landbrugsprodukter, har det kun været for at være sikker paa, at vore egne Varer gik under deres eget Navn. Man har derimod ikke forlangt en Afgift for Indførsel af fremmede Varer til vort eget Marked. Man har kun krævet Ærlighed i Handel, krævet Stempel paa den Vare, vi selv producere, for at det ikke kommer til at gaa for andet, end det er, og for at man derved kan afskære Bedragerier overfor de danske Produkter her og i Udlandet. Det er det hele, man kræver. Og naar det ærede Medlem — vel nok spøgende —

i sit Foredrag gjorde en Hentydning til den Fordel, det danske Landbrug nød ved at nyde Brændevin i Sammenligning med Købstadsbefolkningen, der var mere tilbøjelig til at drikke Øl, saa maa jeg sige, at det er vel ogsaa en spøgende Bemærkning, thi det staaer dog vel lige aabent for alle, om de ville drikke Brændevin eller Øl, og jeg er ikke i Stand til at se, hvem der bruger det mest, og hvor de største Ulykker ske. Men skulde det en Gang komme dertil, at det ærede Medlem vilde gaa i Retning af at spærre Adgangen noget for den i mine Øjne noget farlige Drik, saa skal jeg gerne række en Haand til Hjælp dertil.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, det ærede Medlem nævnedes, nemlig Arbejdernes Tilbøjelighed til at trække fra Land til By, fordi man kunde byde dem bedre Vilkaar i Byen, vil det ærede Medlem jo kunne forstaa, at vi Landboere kunne ikke være med til at række Haand til at gøre Vilkaarene vanskeligere for Landarbejderbefolkningen, end de ere i Øjeblikket, ved at sige Ja til højere Toldbeskyttelse, for det vilde være det samme som at underskrive sin egen Dødsdom. Og naar man ser paa Sagen i sin Helhed, betragter Forholdet saaledes, at Landbruget i Danmark er vort Hovederhverv, vort bærende Erhverv, kan man ikke vende Øjnene bort fra, at dette skal hjælpes, hvor det hjælpes kan, netop for at holde det godt i Gang. Det er min Mening, og det er sikkert ogsaa det ærede Medlems Mening som ser saa grant paa saa mange Forhold, at skulde den Dag komme, da det danske Landbrug ikke kan gaa, vil den danske Industri heller ikke være vel faren. Derfor kan jeg ikke andet ved Behandlingen af dette store Spørgsmaal, som har saa vidtrækkende Betydning for vort Land, end tilraade at følge den ærede Ordførers Raad og modtage den højtærede Ministers Tilsagn om at ville række sin Haand ud saa langt, han kan, for at naa en Forstaaelse om dette. Jeg tror, at naar alle Hænder rækkes imod hinanden, vil der komme en Løsning, som ikke vil komme til at skade Industrien i Danmark i væsentlig Grad, idet jeg nemlig gaar ud fra, at en hel Del af det, man kalder Beskyttelse, det, man mener, der oppebæres, i Vir-